

CSIKOROG AZ IDŐ

Prépte feljegyzésekből kitudódik, hogy kerekén tizenöt esztendő nem volt ilyen fagyos december éje. Mert hogy tényleg farkasodító hideg lepte meg Kanada legnagyobb részét, az kétségtelen. Hiszen például a préri egyes pontjain 35 fok Fahrenheitet mutat a hőmérő, ami óhazai fogalmak szerint azt jelenti, hogy 37 fok Celsiusra szállott alá a higany. Ha mindehhez hozzávesszük a csipcs északi szelét, úgy valóban nem gyerekjáték manapság künn tartózkodni a szabadban!

Bizonyára nem egy olvasónk bosszankodott azon, hogy a szokatlanul enyhe ősz után miért kell a tének ajtóitól betörnie, különösen manapság, amidőn éppen olyan méregdrága a fűtőanyag, mintha legalábbis egy dollár volna a buza bushel-jének ára és napi három-négy dollárért kapkodnának a munkások az emberek után. Léven azonban Kanadában, megszokhattuk, hogy az emberi szenvedélyek talán nem annyira, de az időjárás mindenesetre szeszélyesebb, mint bárhol másutt a földkerekségen.

Azt mondják az időjárás-szakértők, hogy az északi sarkkör térségében van a baj: az esztkör felelősek a mostani kutyahidegért! Aklavik térségén ugyanis különösen magasra emelkedett a légnyomás, ami viszont nem jelentette a hőmérséklet emelkedését. Sőt, éppen ellenkezőleg, a hideg észak-sarki levegőből délebbre is küldött, még pedig bőkezűen. Ennek értelmében azután 20-35 fokos hideg légáramlat süvöltött végig a kanadai prérián — hogy meg se álljon egészen Mexikóig.

Es ebben az órvénylő, kavargó idő-forgatagban, a természet dühének minden kegyetlenségével szemben tehetetlenül áll: az ember. Ki tudná papírra vetni mindazt a szenvedést, amit a tél jelent, különösen itt Kanadában?! Hiszen az esztendőnek ugyszólván felét dideregve kénytelen lemorzsolni a lakosság túlnyomó része és a melegebb időszakokban játékszámba menő külső munka bizony szigorú megpróbáltatást jelent még a legedzettebbek részére is.

Nem hiába formálta szelldé a természet még az állatokat is Kanadában! Hiszen télvez idején még a legharapósabb eb is a legvadabb bíka is barátságosan fogadja a számára életmentő embert; az elég szívtelenül kicsapott rideg-jóság pedig kuvaszként követi egy-egy marék takarmány reményében gazdáját, miközben sorsába beletörődötten hordja a csontokon keresztülsívtó fagy minden keresztjét.

Hogy miről jó a hosszú, kegyetlen kanadai tél, ki tudja? Annyi bizonyos, hogy ha valaha is háború ütne ki ezen a földrészén, decemberre kétségkívül befejeződne, ha nem is annyira a karácsony szeretetének hatása, mint az északi szél parancsa következtében. Ez a feltevés pedig többé-kevésbé megállja helyét az emberek magánéletében is, hiszen ha akad nyáron megannyi ellenség ebben az országban: tére nem marad más, csak jóbarát.

A természet gondoskodik ekként arról, hogy az emberek is ösztönösen egymásra találjanak s egymásban a testvért s ne a vetélytársat lássák. Amidőn ilyenkor Aklaviktól Mexikóig szinte az emberi szívek hatol a fagyos légáramlat, csak magától értetődik, hogy újabb energiával, nagyobb lelkességgel kell a szíveknek dobogni, hogy az anyagi erők törvénye értelmében több meleggel, megértéssel, szeretettel ellensúlyozzák az élet mostohaaságát.

Amidőn Kanadát egyik sarkától a másikig úgy megcsörgatja az északi sark fagyos fuvallata, hogy tízmillió ember fogja vaog bele: mintha üzenet volna ez a számunkra is! Hiszen számtalan magyar testvérünk érzi nemcsak a kanadai tél ke-

gyetlenségét, hanem a boldog családi otthon hiányát is. Ezer és ezer olyan nincstelen magyar él kényszerűségből kóbor-cigány-életet és miközben kívülről az idő és a nyomor győrt, odabenn, a zeke alatt az otthon hagyott kedvesek sorsa marcangolja a lelket.

Sokan közülünk már mint a háború, a forradalmak és a trianoni ország-csonkítás borzalmainak rokkantjaként értek ennek az "új ígéret-föld"-nek a partjaira; de mit találtak gazdasági boldogulás, lelki megnyugvás helyett? Még több szenvedést, gyötrelmet, nyomorúságot. Ha vannak néhányan, akik "révbe jutottak" Kanadában: ezek szerencséje is legfeljebb száraz kenyeret jelent, leginkább vaj nélkül.

Mégis, ilyenkor, amidőn csikorog az idő, fagyos viharhullámok szántják végig az országot, legalább a szívek legyenek melegek! Igyekezzék ki-ki tehetsége szerint vendégül látni az idén karácsonyra a kanadai magyar élet legalább egy nincstelenjét. Nem dinom-dánomra gondolunk, sem pedig drága ajándékokra: ezek ideje lejárt. De igenis legyen megértés, szeretet és a családi otthon boldogsága körülöttünk 1932 karácsonyán — ha mégannyira dühöng is a fagy, az északi szél és a világválság odakünn!

Beszélgessünk

CÉLOK — TÖREKVESEK

Mindenre nem telik. Az ábrándok világa mindent káprázatos színekben és telített mértékben tüntet fel. És az ember, ha a színes képzelődések késztetésére hallgat, tényleg még azt véli, hogy az életben ugyszólván mindenre telik. Mert az élet gazdag, fenséges és csodálatos. S így könnyen a különféle célokat és törekvéseket dús jutalmak keretében látja.

Az élet azonban nem ismer ilyesféléket. Az élet rendszerint döbbenetesen valódi s az ábrándokat elsöpri, mint a szél a hulló faleveleket.

A különféle erőforrásoknak is meg van a rendeltetés szerinti határak. És ha úgy is látszik, hogy vannak kedvetlenség, sőt dedelgetés az életnek, akiknek mintha minden kívánságuk teljesülne, szinte a végtelenségig — közelebből vizsgálva az állápotokat, csak megmutatkozik az, hogy a szélsőségek beállításaik tüntetik fel ekként a dolgot.

Napsugárból, esőből, szelekből nem mérnek egyaránt és mindenütt bőlegesen ezen a földön. A talajminőség sem egy sem a föld felületének a síkja, alakulata. S körülbelül ilyen változatossággal oszlanak meg a különféle erőforrások a ren-

deltetésükben és képességükben az emberek világára nézve.

Senki se gondolja az, hogy a vágyak azért vannak, hogy azok mind okvetlen beteljesedjenek. Mert mindenre nem telik ezen a földön. Sokkal helyesebb, ha a különféle vágyakat egyszerűsítik, összevonják és alkalmazzák a lehetőségekhez, a célszerűséghez s a körülmények adottságához mérten.

Az átlagember élete teljesen megfelelő rendeltetésének, ha csak egy-egy nagy világot átölelő, cél szolgálatában áll. S ahhoz simulva alakuljanak a kisebb céljai és törekvései.

Az igazán nagy lelkek is csak egy-egy értékes cél vagy nagy gondolat megvalósításán fáradoznak minden erejükkel és alkalmukkal.

A célokban s a törekvésekben az összhang rendkívül lényeges. Mert könnyen megtörténik, az, hogy az ember, amit az egyik kezével épít, azt a másikkal leronthatja. Akik sokba kap és semmilyen lényeges dolog mellett nem tart ki, az rendszerint még a képességeit is elveszti és végre is a közömbösek és az egykedvűek táborába sodródik.

Nem a vágyak sokasága, hanem a nemes célokhoz való hűvőség teszi értékessé az ember életét.

szonyoknak

AZ ÉDESANYOK — A TÖRTÉNELEM IRÁNYÍTÓI

Gyakran ismétlődő jelenet jut eszembe. Az asztal körül a vasárnapi ebédnél ül a család, örülnek az első kirántott csirkének. Az édesanya kiosztja mindenkinek kedvenc darabját s magának a csirke nyakát tartja meg.

A nagy leány kérdezi: — Édesanyám, miért tette ki magának ezt a darabot? — Leányom, tudod, én ezt szeretem a legjobban — volt a válasz.

Evek múltak el azóta s a "nagy leány", akinek most már saját nagy családjáról kell gondoskodnia, tudja, hogy miért "szerette" édesanyja a legjobban a csirke nyakát... S az is megérti azóta, ami akkor bosszantotta őt néha, miért "szerette" édesanyja annyira régi kabátját, sokszor kopottas ruháját s ódivatú kalapját...

Lemondott, hogy övének jusson.

Az anya szeretete a Teremtő gondviselésének látható kiáradása. Az ember-palántának hosszú éveken keresztül szükségük van gondviselőre, sokkal inkább, mint más élőlényeknek. Az édesanya szeretetének legközelebb fejlődik a gyermek, nélküle kietlen, hideg az élet. Gondviselő szeretetében egészen megfélekedik magáról, mert lényege nem "kapni" hanem "adni".

Van-e nagyobb szeretet mint az, amely életet adja övéért? S az édesanya szeretete ilyen. Saját életének veszélyeztetésével ad életet s később is, habozás nélkül odaadná életét, ha azzal halálosan beteg gyermeket megmenthetné.

Olyanok vagyunk, mint az aranykeresők Kanada északi részén. Vannak, akik apró, homokszerr darabkákat találnak s vannak, akiknek a szerencse nagyon is kedvez. Boldogságot

keresünk, amely életünket kitöltse. S a legnagyobb boldogság nem ott található-e, hol egy igazi édesanya az ő mindent átadó szeretetével öröklik mindenki kedvenc darabját s magának a csirke nyakát tartja meg.

Amikor Napoleon császártól kérdezték, mire van szüksége Franciaországnak, azt felelte: igazi édesanyra. S ha kérdezték, mire van szüksége a világnak ma, — akkor is azt felelték: igazi édesanyra. Az ő erejük és hatalmuk az önzetlen, mindent adó, semmit sem váró

szerepet, amely képes lesz gátat vetni még a mostani világégeknek is.

Voltak népek s korszakok, amikor a szeretetet gyengeségnek tartották, de amikor eljött az első Karácsony s a Nagypéntek, akkor ébredt tudatára az emberiség, hogy tulajdonképpen a szeretet az egyetlen és igazi világhatalom. Ennek a Nagy-hatalomnak Isten-adta, lehívott több hordozói az édesanyák. Neveiket a történelem nem jegyezte fel, hőstetteiket nem öröklöttik meg márványtáblákon, de mégis ők az emberiség boldogulásának irányítói az egyének s családokon keresztül.

Amikor szeretetet adunk, akkor tulajdonképpen mi vagyunk a nyertesek. S nem az-e a legboldogabb, aki látja, hogy szeretet nyomán boldogság árad s még a bogács is virágot fakaszt?

— Igy.

— Ezután is felhívjuk honfitársaink figyelmét, hogy Dr. Biró csak teljesen vártatással és pontos címmel ellátott levelekre válaszol, de bárki letudta szerinti jelölt adhat még ezenkívül, ha még nevének kezdőbetűit sem akarja nyilvánosságra hozni.

A kanyaróról.

A kanyaró egyike a legveszélyesebb fertőző megbetegedéseknek és ezt csak kevés szülő tudja. A legtöbb vagy nem veszi a bajt komolyan vagy azt gondolja, hogy jobb rajta tud esni a korai gyermekkorban. A tény az, hogy a kanyaró majdnem mindenkit megtámad a gyermekkor folyamán: sokan viszont na-

gyobb baj nélkül megusszák és ez az oka, hogy nem veszik komolyan.

Tudnunk kell azonban azt, hogy a megfertőzött gyermekek egy kis százaléka nem gyógyul meg. Bármily kicsi legyen is ez a szám, a kanyaró nagy elterjedtsége miatt az elpusztult gyermekek száma soha nem rag mindenképpen. Emellett figyelembe kell venni a veszélyeségeket, amik a szülőket érik azáltal, hogy a kanyarón szerencsésen átesett gyermek gyenge szervezetű a kanyarót követő újabb betegséggel nem tud megbirkózni. A két leggyakoribb és sokszor végzetes következmény: a tüdőgyulladás és a tuberkulózis.

Igyekezünk megelőzni a kanyarót. Nem igaz az, hogy azon mindenkinek át kell esnie. Ne vigyük gyermekeinket oly helyre, ahol beteg gyermek van. Ki lenc haláleset minden tíz beteg közül az öt éven aluli gyermekeket éri. Öt éves kor után a kanyaró veszélyessége nagyon csökken. Vigyázzunk tehát a kicsinyekre!

A beteg gyermek fokozott gondot igényel és ne engedjük előbb felkelni, míg az orvos erre engedélyt nem adott. Különlítünk el a többiekől, hogy ne terjessze a bajt és kövessük az orvos tanácsot a lesgyógyorban, éppen úgy mint azt más súlyos betegségnél tennénk. A betegség terjesztése szempontjából mindegy, hogy gyermekünk nagyon beteg-e vagy sem. Súlyos következményvel lehetnek a legenyhébb lefolyású kanyarónak is.

J. T. Sisk. A gyermek étvágytalanságát testi vagy lelki okokra lehet visszavezetni. Az előbbieket látjuk a gyomor és bél betegségeinél, torok és légcső bántalmaknál, valamint a fázisnál. A legtöbb fertőző és lázjal járó betegségek az első tünete a gyermek étvágytalansága, gyakran mikor még a betegségnek egyéb tünetei nincsenek is jelen. Ne erőltessük ki ilyenkor a gyermeket, mert a ki-nált ételt esetleg egész életében kerülni fogja. A lelki okok sok-

Háziorvosunk

Levelsládája

Lapunknak sikerült Dr. Biró Károly közreműködését megnyerni abból a célból, hogy mindazon honfitársaink is kikérhessék tanácsát, akiknek a nagy távollások miatt nincs módjukban át rendelésben felkeresni. Ezen rovatunk keretében Dr. Biró teljes mértékben ad felvilágosítást minden olyan olvasónknak, akinek előzetesen rendezve van. — Akik kérdéseikre Dr. Birótól magánlevelet várnak, ezt is ingyen kapják, ha előfizetésüket egy évre előre rendezik. Levélét az előfizetéshez együtt küldje a "Kanadai Magyar Újság" címére: 878 Hargrave St. Winnipeg, Man.

Ezután is felhívjuk honfitársaink figyelmét, hogy Dr. Biró csak teljesen vártatással és pontos címmel ellátott levelekre válaszol, de bárki letudta szerinti jelölt adhat még ezenkívül, ha még nevének kezdőbetűit sem akarja nyilvánosságra hozni.

A PIROS KAKUK

Irtó: Törökne Kovács Hermin

A dolog úgy kezdődött, hogy Lipóczy Vera, az a vöröshajú, szeplős, korának nyult csitri... De tartunk rendet!

Derengett, hajnalodott. Szürke szárnyon kuszott a reggel. A cigány nyútte a vonót; duhaj kedvvel járták a párok s Tolcsányi Andris éppen most, furcsa, vörös ködökön át, lehetetlen és bizonytalan valószínűségekre zúrvárában, hirtelen meglátta a vöröshajú Lipóczy-leányt.

Sokszor látta eddig is, de csak most vette észre. Hajlékony, karcsú, égőszemű. Csúpa gyújtó tűz, ahogyan mosolyog. Tolcsányi nem habozott; nem mérte legett. Vállon veregette Veress Tónit, hogy most lát csodát, amit eddig nem látott. Ugy, de úgy szétáncolja ezt a rozoga termert, hogy jó, ha darabokban szétszedhetik utána. Hires mulató ember Tolcsányi.

Azután az történt, hogy kihúzta magát és eléggé szírd léptekkel odament Lipóczy Verához. Talán a bekvánkozó hajnal tette, hogy a leány szemé titokzatosan, kiismerhetetlenül tüzelt.

Pattogó csárdásban hajladozott, tombolt a terem. Kicsi és nagy, öreg és fiatal összeolvadt elsodródott, lángolt, lobogott, mint a máglya.

— Szabad kérnem? A leány most vágódott ki a tömegből. Pihent, szédült. Nem csoda, ha Tolcsányi megingott a feléje szakadó tüzből. Bizonytal nem a bor tette, hogy forgott körülötte a zöld fűzerekkel ékesített terem.

A leány különös szemé végigfutott rajta. Mint a boncoló penge.

— Köszönöm. Fáradt vagyok. Nem táncolok.

Tolcsányi valahogy visszakerült a helyére. Ha Veress Tóni nem húzza fülét a száját nevetésben, talán másképp történik minden. De Veress Tóni nevetett és úgy tetszett: vele nevet minden szem és minden száj.

Tolcsányi vére lángot vetett. Nekl adott kosarat? Nekl?! Ami ezután jött — az senkise várta.

Murái, a kis hitvány, meghajolt Lipóczy Vera előtt — és a most vette észre. Hajlékony, karcsú, égőszemű. Csúpa gyújtó tűz, ahogyan mosolyog. Tolcsányi nem habozott; nem mérte legett. Vállon veregette Veress Tónit, hogy most lát csodát, amit eddig nem látott. Ugy, de úgy szétáncolja ezt a rozoga termert, hogy jó, ha darabokban szétszedhetik utána. Hires mulató ember Tolcsányi.

Az után az történt, hogy kihúzta magát és eléggé szírd léptekkel odament Lipóczy Verához. Talán a bekvánkozó hajnal tette, hogy a leány szemé titokzatosan, kiismerhetetlenül tüzelt.

Pattogó csárdásban hajladozott, tombolt a terem. Kicsi és nagy, öreg és fiatal összeolvadt elsodródott, lángolt, lobogott, mint a máglya.

— Szabad kérnem? A leány most vágódott ki a tömegből. Pihent, szédült. Nem csoda, ha Tolcsányi megingott a feléje szakadó tüzből. Bizonytal nem a bor tette, hogy forgott körülötte a zöld fűzerekkel ékesített terem.

Okos tanács volt, követője is

akadt volna, ha Tolcsányi el nem veszté józan eszének utolsó maradékát is.

Felugrott. A bor, mint nap előtt a köd, letisztult agyáró.

— Nem! Ez nekem nem elég Nekem több kell!

— Macskazene — bólogott megértően Sürögi Pál.

— Az nem. De leszedjük Lipóczy madarát, most tüstént!

A fiuk hatalmas "hurrá!"-ba törtek ki.

Tudni kell, hogy Lipóczy Barnabás semmire se volt olyan büszke, mint ősi, nemesi címerére. Hires szép címer volt, az bizonyos. Piros kakuk állott szétterjesztett szárnyalva a kard hegyén, mit vaskezyus kéz emel megasra. A piros kakuk annakidején éberségét jart ki Lipóczy Ádámnak, a család őseinek. Dédelgetett madár volt ez az asztalra. Azt hitte: a tüzes móri bor tréfálja meg. Ennyit vakmerőséget még a vén, kelekótya Lipóczy Barnabás leányról se lehet feltételezni. Ez több mindennél, ami valaha nemcsak Kerekfalván, de az egész vármegyében történt.

Veress Tóni vitte a szót: — Megtorlást! Bosszút! — li hegte. — Szolidárisak vagyunk veled egytől-egyig. Csak vér moshatja le a gyalázatot!

Károsi Laci böles higgadtságot vitt a forrongó izgalmakba.

— Vér? Ugyan! Lipóczy Barnabás öreg is, bolondos is. A bosszu kézen fekszik. Mondjuk ki, hogy Lipóczy Vera bojkott alá helyeztetik. Senki a társaságból táncos nem hívja. Lipóczy házat pedig elkerüljük, mint a veszedelmet.

— Okos tanács volt, követője is

akadt volna, ha Tolcsányi el nem veszté józan eszének utolsó maradékát is.

Felugrott. A bor, mint nap előtt a köd, letisztult agyáró.

— Nem! Ez nekem nem elég Nekem több kell!

— Macskazene — bólogott megértően Sürögi Pál.

— Az nem. De leszedjük Lipóczy madarát, most tüstént!

A fiuk hatalmas "hurrá!"-ba törtek ki.

Tudni kell, hogy Lipóczy Barnabás semmire se volt olyan büszke, mint ősi, nemesi címerére. Hires szép címer volt, az bizonyos. Piros kakuk állott szétterjesztett szárnyalva a kard hegyén, mit vaskezyus kéz emel megasra. A piros kakuk annakidején éberségét jart ki Lipóczy Ádámnak, a család őseinek. Dédelgetett madár volt ez az asztalra. Azt hitte: a tüzes móri bor tréfálja meg. Ennyit vakmerőséget még a vén, kelekótya Lipóczy Barnabás leányról se lehet feltételezni. Ez több mindennél, ami valaha nemcsak Kerekfalván, de az egész vármegyében történt.

Veress Tóni vitte a szót: — Megtorlást! Bosszút! — li hegte. — Szolidárisak vagyunk veled egytől-egyig. Csak vér moshatja le a gyalázatot!

Károsi Laci böles higgadtságot vitt a forrongó izgalmakba.

— Okos tanács volt, követője is

akadt volna, ha Tolcsányi el nem veszté józan eszének utolsó maradékát is.

Felugrott. A bor, mint nap előtt a köd, letisztult agyáró.

— Nem! Ez nekem nem elég Nekem több kell!

— Macskazene — bólogott megértően Sürögi Pál.

— Az nem. De leszedjük Lipóczy madarát, most tüstént!

A fiuk hatalmas "hurrá!"-ba törtek ki.

Tudni kell, hogy Lipóczy Barnabás semmire se volt olyan büszke, mint ősi, nemesi címerére. Hires szép címer volt, az bizonyos. Piros kakuk állott szétterjesztett szárnyalva a kard hegyén, mit vaskezyus kéz emel megasra. A piros kakuk annakidején éberségét jart ki Lipóczy Ádámnak, a család őseinek. Dédelgetett madár volt ez az asztalra. Azt hitte: a tüzes móri bor tréfálja meg. Ennyit vakmerőséget még a vén, kelekótya Lipóczy Barnabás leányról se lehet feltételezni. Ez több mindennél, ami valaha nemcsak Kerekfalván, de az egész vármegyében történt.

Veress Tóni vitte a szót: — Megtorlást! Bosszút! — li hegte. — Szolidárisak vagyunk veled egytől-egyig. Csak vér moshatja le a gyalázatot!

Károsi Laci böles higgadtságot vitt a forrongó izgalmakba.

— Okos tanács volt, követője is

akadt volna, ha Tolcsányi el nem veszté józan eszének utolsó maradékát is.

Felugrott. A bor, mint nap előtt a köd, letisztult agyáró.

— Nem! Ez nekem nem elég Nekem több kell!

— Macskazene — bólogott megértően Sürögi Pál.

— Az nem. De leszedjük Lipóczy madarát, most tüstént!

A fiuk hatalmas "hurrá!"-ba törtek ki.

Tudni kell, hogy Lipóczy Barnabás semmire se volt olyan büszke, mint ősi, nemesi címerére. Hires szép címer volt, az bizonyos. Piros kakuk állott szétterjesztett szárnyalva a kard hegyén, mit vaskezyus kéz emel megasra. A piros kakuk annakidején éberségét jart ki Lipóczy Ádámnak, a család őseinek. Dédelgetett madár volt ez az asztalra. Azt hitte: a tüzes móri bor tréfálja meg. Ennyit vakmerőséget még a vén, kelekótya Lipóczy Barnabás leányról se lehet feltételezni. Ez több mindennél, ami valaha nemcsak Kerekfalván, de az egész vármegyében történt.

Veress Tóni vitte a szót: — Megtorlást! Bosszút! — li hegte. — Szolidárisak vagyunk veled egytől-egyig. Csak vér moshatja le a gyalázatot!

Károsi Laci böles higgadtságot vitt a forrongó izgalmakba.

— Okos tanács volt, követője is

akadt volna, ha Tolcsányi el nem veszté józan eszének utolsó maradékát is.

Felugrott. A bor, mint nap előtt a köd, letisztult agyáró.

— Nem! Ez nekem nem elég Nekem több kell!

— Macskazene — bólogott megértően Sürögi Pál.

— Az nem. De leszedjük Lipóczy madarát, most tüstént!

A fiuk hatalmas "hurrá!"-ba törtek ki.

Tudni kell, hogy Lipóczy Barnabás semmire se volt olyan büszke, mint ősi, nemesi címerére. Hires szép címer volt, az bizonyos. Piros kakuk állott szétterjesztett szárnyalva a kard hegyén, mit vaskezyus kéz emel megasra. A piros kakuk annakidején éberségét jart ki Lipóczy Ádámnak, a család őseinek. Dédelgetett madár volt ez az asztalra. Azt hitte: a tüzes móri bor tréfálja meg. Ennyit vakmerőséget még a vén, kelekótya Lipóczy Barnabás leányról se lehet feltételezni. Ez több mindennél, ami valaha nemcsak Kerekfalván, de az egész vármegyében történt.

Veress Tóni vitte a szót: — Megtorlást! Bosszút! — li hegte. — Szolidárisak vagyunk veled egytől-egyig. Csak vér moshatja le a gyalázatot!

Károsi Laci böles higgadtságot vitt a forrongó izgalmakba.